

větší části případů, když úplatky jsou dokázány, veřejný obžalobce se nemůže odhodlati k obžalobě, protože není důkazů o tom, že by úředník nebyl konal svou povinnost, kdyby nebyl dostal úplatek. Aby zjedнала nápravu, navrhuje právě osnova zákona o úplatkářství při plném zachování všech přísnějších ustanovení, by byly stíhány i všechny jiné formy úplatkářství. Ve zprávě výboru ústavně-právního k tomuto vládnímu návrhu tisk 4736 se poukazuje na mezery v dosavadních předpisech o stíhání úplatkářství a praví se v té příčině mimo jiné, že podle dosavadního práva bylo trestným uplácení »za stranictví nebo porušení úřední povinnosti« (§ 105 tr. zák.) neb i »za výkon úřadu podle povinnosti« (v případě pasivního podplácení v § 104 tr. zák., tu ovšem jen, činil-li úředník výkon úřadu závislým na úplatku), a že snahou nového zákona bylo právě zachytiti veškeré případy pasivního a aktivního uplácení, které dosud pro kusost norem unikaly soudnímu potrestání, jichž trestnost byla však živě pociťována. Zákon o úplatkářství ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n. ovšem v době spáchání činů, jež obžaloba dává obžalovaným za vinu, ještě neplatil, takže ho nelze užítí. Aniž proto vzešla potřeba, zabývatí se otázkou oprávněnosti výtek, jimiž napadá zmatečnou stížnost rozsudek zvlášť potud, pokud jím byl sprostěn z obžaloby obžalovaný Václav K., a které ostatně, jako uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 9 a) vůbec v úvahu nepřicházejí, nejsouce než podle § 258 tr. ř. nepřijatelným brojením proti rozsudkovému závěru povahy výlučně skutkové, podle něhož se řečený obžalovaný zachoval k nabídce obžalovaného M-e trpně, ji jen z ostychu neodmítl, z uložených peněz pro sebe ničeho nepoužil, o vklad se po léta nestaral a vkladní knížku ponechal v dispozici M-ově, bylo zavrhnouti zmatečnou stížnost jako bezdůvodnou.

Čís. 2973.

Ke skutkové podstatě zločinu křivého svědectví podle § 199 a) tr. zák. se vyhledává pouze, by svědek udal na soudě vědomě nepravdu; nezáleží na tom, zda se svědectví týče okolností rozhodných či nerozhodných, ani, zda může mítí vliv na rozhodnutí soudu čili nic.

Také s hlediska zločinu ucházení se o křivé svědectví jest právně nezávažným, zda mohlo mítí svědectví, o něž se pachatel ucházel, vliv na rozhodnutí soudu čili nic.

Zapírání obžalovaného a nedostatek projevu lítosti samy o sobě nemohou býti důvodem pro odepření podmíněného odsouzení.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, Zm I 186/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 21. února 1927, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. Zároveň usnesl se nejvyšší soud jako soud zrušovací v zasedání neveřejném nevyhověti odvolání státního zastupitelství z výroku, jímž byl obžalovaným přiznán podmíněný odklad výkonu trestu.

D ů v o d y:

Po stránce věcné namítá stížnost, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., že tu není skutkové podstaty trestného činu, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými. Podle skutkových zjištění rozsudkových potvrdil prý obžalovaný Ch. jako svědek na soudě v přešupkových věcech, o něž šlo, že obžalovaná K-ová užila výrazu »Gesellschaft« (správně slov »To je kselšaft«), ač, jak mu bylo známo, ve skutečnosti užila výrazu »pronárod« (správně slov »Takový pronárod jsem neviděla«), a že obžalovaná C-ová nenazvala soukromého obžalobce Václava V-ů »sprostákem« (správně řečeno, že neslyšel, že by byla řekla »sprosták«), nýbrž že užila slova »sprostý« (správně slov »To je sprostý od Vás, nadávati mé matce«), ač ve skutečnosti slyšel, jak pravila k Václavu V-ů: »Sprostáku«. Udal-li prý takto Ch. jako svědek před soudem vědomě nepravdu potud, že potvrdil místo zažalovaných výrazů »pronárod« a »sprosták« nezažalované výrazy »kselšaft« a »sprostý«, nemohla prý tím býti státu způsobena újma ve vykonávání spravedlnosti, poněvadž i výrazy Ch-ou jako svědkem potvrzené byly prý nadávkami, a to dokonce nadávkami téhož smyslu jako výroky zažalované, takže prý záměna výroků nemohla míti vliv na rozhodnutí soudu, již proto, že nebylo třeba rozšíření obžaloby na potvrzené nezažalované výroky a nepřicházelo v důsledku toho v úvahu promlčení po rozumu § 530 tr. zák. Za tohoto stavu věci nelze prý spatřovati ani v jednání stěžovatelů, kteří podle rozsudkových zjištění Ch-u k vydání onoho svědectví na soudě navedli, skutkovou podstatu zločinu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. Zmateční stížnost, jsouc toho názoru, že zjištěné jednání stěžovatelů nezakládá z uvedených důvodů vůbec skutkovou podstatu trestného činu příslušejícího před soud, jest na omylu. Svědek je povinen udati při výslechu na soudě podle svého nejlepšího vědomí a svědomí čistou a úplnou pravdu. V důsledku toho se vyhledává ke skutkové podstatě zločinu křivého svědectví podle §§ 197, 199 a) tr. zák. pouze, by svědek udal na soudě vědomě nepravdu. Na soudu jest, by svědectví hodnotil. Zda se svědectví týče okolností rozhodných či nerozhodných, zda může míti vliv na rozhodnutí soudu čili nic, je s hlediska § 199 a) tr. zák. lhostejno. Křivé svědectví trestá se sice proto, že ohrožuje vykonávání spravedlnosti, avšak ke skutkové podstatě zločinu křivého svědectví se nevyžaduje konkrétní ohrožení vykonávání spravedlnosti, nýbrž stačí již abstraktní ohrožení, jež je podle povahy věci dáno již tím, že svědek potvrdil vůbec nepravdu. Otázkou, zda mohlo míti křivé svědectví obžalovaným Ch-ou vydané vliv na rozhodnutí soudu v přešupkových věcech, v nichž byl Ch. jako svědek slyšen, netřeba se tudíž vůbec obíratí. Z uvedeného plyne však zároveň, že je také s hlediska zločinu ucházení se o křivé svědectví podle §§ 197, 199 a) tr. zák., jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, právně nezávažným, zda mohlo míti svědectví, o něž se pachatel ucházel, vliv na rozhodnutí soudu čili nic. Bylo tudíž zmateční stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Odvolání státního zastupitelství z výroku, jímž byl obžalovaným Janu C-ovi a Anně K-ové přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, není důvodno. Poukazuje především na to, že nalézací soud přehlédl, že se C. a K-ová nepřiznali k činu a že tedy neprojeví nad ním lítost. Než zapírání obžalovaného a nedostatek projevu lítosti nemohou samy o sobě býti důvodem pro odepření podmíněného odsouzení, neboť zákon o podmíněném odsouzení nečiní použití tohoto zákonného dobrodiní odvislým na doznání se obžalovaného k činu a na projevu lítosti nad ním, a ani jinak není příčiny, předpokládati, že jeho ustanovením měl býti učiněn průlom do zásad, ovládajících předpisy XV. hlavy trestního řádu, jmenovitě § 202 tr. ř. Nalézací soud právem nevyvodil z povahy trestného činu důsledky obžalovaným nepřiznivé, neboť výroky, jež měl Ch. u soudu potvrditi, se podstatně nelišily od zažalovaných výroků. Z bezprostředního dobrého dojmu, jež obžalovaní na nalézací soud učinili, lze usuzovati na jejich povahu, zejména přistupují-li k tomu, jako tu, i jiné závažné okolnosti, mluvící ve prospěch obžalovaných. Oba obžalovaní jsou zachovalí, K-ová má podle sdělení obecního úřadu v L. dobrou pověst a C. podle zprávy obecního úřadu v B. pověst bezúhonnou. Tento předchozí život obžalovaných ve spojení s dobrým dojmem, který si o nich nalézací soud z vlastního pozorování učinil, odůvodňuje u obou, i u C-y, třeba že čin opakoval, důvodnou naději, že pohružka trestem bude pro ně dostatečnou výstrahou, by se budoucně vystříhali konfliktu s trestním zákonem. Podmínky pro přiznání podmíněného odsouzení podle § 1 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. jsou u obou dány; bylo proto odvolání státního zastupitelství jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 2974.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. není třeba, by pohružka skutečně vzbudila v ohroženém důvodné obavy, stačí, je-li k tomu objektivně způsobilou.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 85 b) tr. zák. se vyžaduje po stránce subjektivní, by bylo zjištěno, že pachatel byl si vědom, že z poškození jím úmyslně spáchaného může povstati některé nebezpečí v zákoně naznačené, a že přes toto vědomí a poznání spáchal čin věc poškozující.

S hlediska § 449 tr. zák. nezáleží na tom, do jaké blízkosti k hořlavým látkám se pachatel s nechráněným světlem přiblížil; nevyžaduje se, byl-li čin vykonán proti záповědi, ani zlý úmysl, ani, by z toho povstala škoda neb ublížení.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, Zm I 526/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Václava Z-a a Marie Z-ové do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 18. června 1927, jímž byli stě-